



ANUL II.
Nr. 20

SIBIU,
17 Maiu
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” Un număr din foaie costă: Lei 2'50 Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

La Ziua Eroilor.

Marele nostru Erou Necunoscut.

După războiul cel mare a rămas așa numitul Erou necunoscut, adică osemintele și mormântul unui erou căzut în războiu care închipuie jertfa tuturor eroilor căzuți: închipuie toate jertfele de războiu care au ajutat învierea unei țări și a unui neam. Și noi avem un astfel de erou necunoscut la București. El este un altar național și în fața lui se apleacă cu smerenie și recunoștință toți Români.



Avem apoi praznicul eroilor morți în război. Chiar acum Joi, avem praznicul celor cari s'au jertfit pentru noi toți. Le cinștim amintirea ca unor eroi, ce s'au jertfit pentru noi, pentru libertatea și învierea noastră națională.

Avem însă și în lumea cea sufletească un mare »Erou Necunoscut«, Isus Mântuitorul este acest Erou. El s'a pogorât din slava cerului să moară pentru noi și mântuirea noastră. Trei ani de zile a purtat acest Erou o luptă grea și îndârjită cu marele dușman al neamului omenesc: cu ispititorul diavol. Trei ani de zile a luptat contra întunecului, contra minciunilor și contra tuturor păcatelor cu care satana umpluse lumea. Această luptă s'a sfârșit pe Golgota cu deplina biruință a Eroului ceresc. În clipa când sus pe Golgota a răsunat cuvântul: săvârșitu-s'a, ispititorul diavol a fost învins. A fost biruit prin jertfa crucii, prin jertfa lui Isus, Eroul cel ceresc.

Isus Mântuitorul este un Erou ceresc care s'a jertfit pentru noi și mântuirea noastră. Neamul omenesc perdu-se patria cea cerească. El ne-a câștigat-o. Perdușem libertatea, El ne-a dat-o.

Isus Mântuitorul este un Erou ceresc »carele pe Sine-și s'a dat preț de răscumpărare pentru toți« (I. Timotei 2, 5).

Dar, vai, lumea și oamenii nu cunosc pe acest Erou. Isus este cu adevărat un Erou ne-

cunoscut. Noi nu-l cunoaștem cu adevărat pe Isus Mântuitorul și Răscumpărătorul.

Dragă cetitorule! Isus Mântuitorul este un Erou ceresc ce s'a jertfit pentru tine, s'a răstignit pentru tine, a murit pentru tine și păcatele tale. Nu jidovii l-au răstignit pe Isus Hristos, ci tu și păcatele tale.

Dar tu nu cunoști pe acest Erou Răscumpărător. Căci dacă L-ai cunoaște, ai sta neîncetat la picioarele Lui... și-ai depune toată viața ta la picioarele Crucii Sale dându-ți seama că tu nu mai ești al tău, ci ești un dar a Celui răstignit pe cruce (Corinteni 3, 25). Tu nu cunoști pe acest Erou căci dacă l-ai cunoaște ai trăi o viață de luptător pentru împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletului tău... ai trăi o viață de biruitor asupra păcatului.

Domnul Isus ne-a lăsat nouă darul biruinții Sale câștigat pe Golgota. El este un Erou ce a rămas cu noi, luptă alături cu noi și ne duce la biruință contra Ispititorului diavol.

Mulți mă întreabă ce rost are Oastea Domnului căci doar toți creștinii sunt ostașii Domnului. Va fi, dar ei au dezertat de mult din lupta mântuirii. Au părăsit frontul și pe Comandantul luptei. Noi, ostașii Domnului ne-am întors la lupta mântuirii și ne-am pus din nou sub cârma și comanda marelui nostru Erou și Rege ceresc.

Tu nu cunoști pe Isus, Eroul și Luptătorul, căci dacă L-ai cunoaște ai intra sub steagul Lui și ai trăi o viață de luptător și biruitor. (Apocalips cap. 3).

Tu nu cunoști pe Isus Răscumpărătorul căci dacă L-ai cunoaște ai fi un »nebun pentru Hristos« (Galateni 10—20), ai trăi cu El și pentru El.

Lumea de azi e plină de creștini pe cari ispita și păcatul îi biruie la fiecare pas, tocmai

din pricină că nu cunosc pe Isus Mântuitorul și Biruitorul.

Lumea e plină de atâtea răutăți tocmai din pricina că Isus este un Erou Necunoscut, un Erou ceresc pe care lumea nu-L cunoaște.

Dragă cetitorule, eu te întreb: cunoști tu cu adevărat pe marele Erou ceresc carele a murit pentru tine, pentru iertarea ta și pentru patria ta cea cerească?

Pentru Dumineca orbului. Minunata istorie a unui cerșitor orb.

Acum Duminecă avem evanghelia cu orbul din naștere. Am tâlcuit pe larg această evanghelie în »Lumina« și »Oastea« din anii trecuți.

În legătură cu această evanghelie dăm acum o preafrumoasă și mult grăitoare istorisire religioasă, luată din minunata revistă »Fântâna Darurilor«, numărul din urmă, și scrisă de preaiubitul nostru frate ostaș și scriitor, Al. Lascarov Moldovanu. Istorisirea e intitulată »Orbul pe stradă« și spune următoarele:

În fiecare Vineri, trece pe stradă, orbul dus de mână de-un copilăș firav.

Orbul e încovoiat de șale, e slab, are un băț în mâna-i tremurătoare, iar ochii îi sunt fixi, ca de sticlă.

Dar orbul cântă... Merge încet, privește în sus, spre cer — și cântă.

Cântecul lui e o lungă rugăciune pentru »creștinii milostivi« și pentru cei »nemilostivi«, să se facă și ei milostivi.

El se roagă lui Dumnezeu cel bun, să trimeată belșug peste casele oamenilor:

Dă, Doamne, bine,
Celor ce se tem de Tine...

El cere vedere pentru sufletele oarbe, grăire bună gurilor rele și inimă caldă celor păcătoși.

Orbul vede...
Dar el vede cecece noi nu

vedem, deși avem ochi, și el n'are.

În lungul lui drum întunecos, el vede pe *Cineva*, care-i stă mereu în capătul întunecosului drum.

De aceea, el zice totdeauna:

Doamne, stai mereu așa
Și arată-mi calea Ta...

Copiii de pe stradă, se miră și se întreabă cui vorbește așa, orbul — că doar el e orb și n'are cum vedea... Orbul îi simte în preajma lui și le cântă atunci:

Doamne, Isuse Hristoase
Cel cu inimă miloasă,
Nu-ți întoarce fața Ta
Dela nimeni, nimenea...

Atunci, copiii își șoptesc:
— »Orbul vede pe Domnul Isus«...

— »Firește că-l vede«... încuviințează unul mai răsărit dintre ei, — și adaogă:

— »Mi-a spus mama, că pe orbi îi duce de mână chiar Domnul nostru Isus Hristos«...

Unul câte unul se iau atunci după orb, și-i aruncă în căciulă câte-un ban mic din săracul lor buzunar, iar cei care n'au, se duc repede la mama lor și-i cer »un ban pentru orb«...

Copiii rămân pe urmă, la joaca lor, iar orbul se duce departe, spre capătul străzii, cântând necontentit și rugându-se lui Dumnezeu pentru cei care, deși au ochi, dar nu văd...

Al. Lascarov-Moldovanu.

VORBE CU TÂLC.

Poți să pierzi averi și ranguri, fericiri cu raiu 'n spic:
Dacă n'ai pierdut credința, — n'ai pierdut încă nimic!

În bordeiu 'n care, veseli, oamenii la foc s'au strâns,
Mai de grab stă fericirea, ca 'n Palatul plin de plâns!

VASILE MILITARU.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți.

Ce spune sf. Ioan Gură de aur despre rătăciții cari nu cred în înviere (mileniști).

Una din sectele cele mai rătăcite, sunt așa numiții mileniști (sau »studentii în Biblie«, cum își zic unii din ei). E o rătăcire diavolească, care, în contră cu toate Scripturile, învață că nu este raiu, nici iad, nici înviere. Se vede că și pe timpul sf. Părinți erau astfel de rătăciți, căci sf. Ioan Gură de aur, tâlcuind cuvintele ap. Pavel: »iară Dumnezeu și pe Domnul l-a înviat, și pe noi ne va învia cu puterea sa« (2 Corinteni 6, 14) — spune următoarele:

»Nu te îndoi de înviere, fiindcă credința aceasta îndoelnică este drăcească. Și diavolul se încearcă nu numai ca tu să nu crezi în înviere, ci să te înstrăinezi și de faptele cele bune și să te pierzi.

Omul care nu crede în înviere, care nu o așteaptă și nici nu crede că are a da seamă de faptele sale, nu se va îndeletnici cu fapta bună, și neîndeletnicindu-se cu fapta bună nu va crede în înviere. Amândouă acestea se deduc una din alta, răutatea din necredință și necredința din răutate.

Cugetul necredinciosului fiind încărcat cu multe răutăți și temându-se de răsplata viitoare, apoi el nu voiește a-și câștiga mângăierea spre ceva mai bine prin schimbarea lui, ci preferă a se odihni în liniște prin necredință. Dacă tu spui că nu este înviere nici judecată, apoi și acela va zice: »Prin urmare nici eu nu voi da seamă de cele ce am îndrăsnit a face«. Dară ce zice Hristos? »Vă amăgiți, neștiind scripturile nici puterea lui Dumnezeu« (Mat. 22, 29).

Nici n'ar fi făcut Dumnezeu atâtea, dacă ar fi fost ca să nu mai înviem noi, ci să ne descompunem și să dispărem cu totul; nu ar mai fi făcut cerul acesta care se întinde deasupra noastră, nu ar fi așternut pământul sub picioarele noastre, și nici celelalte toate nu le-ar fi făcut numai pentru viața aceasta atât de scurtă. Dar dacă toate acestea sunt pentru viața prezentă, apoi ce nu va face pentru viața viitoare?

Și dacă nu va fi viața viitoare, apoi atunci noi suntem mai pre jos și mai necinstiți decât dobitoacele și făpturile cele făcute pentru noi. Căci și cerul, și pământul, și marea, și râurile sunt mai stabile decât noi, ba chiar și unele dintre necuvântătoare ca de pildă vulturul și elefantul și altele încă multe, care se bucură de un timp mai îndelungat în viața aceasta. Viața noastră este însă și scurtă și dureroasă nu ca a acelora lungă și lipsită de griji și de supărări.

Deci ce? Spune-mi: oare pe robii i-a făcut mai buni decât pe stăpâni? Nu, vă rog,



să nu gândiți de acestea. Nu-ți sărăci omule cugetul cu astfel de idei, nici să fii nebăgătoriu de seamă de bogăția lui Dumnezeu având un astfel de stăpân.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Cele 2 temnițe.

Lumea, în sine luată, are numai două temnițe: una pentru necredincioși și alta pentru aceia cari cred și totuși petrec departe de voia lui Dumnezeu.

Răul acesta e cu atât mai mare, cu cât aceștia din urmă sunt mai mulți, cu mult mai mulți decât cei dintâi.

(Sf. Ciril Alex.)

„O casă ce se surpă“...

»Dacă cineva ar locui, într-o casă, a cărei pereți încep a se surpa, iar podul și acoperișul amenință cu dărâmarea, cât de tare ar dori acela să poată ieși din ea«.

În această viață toate amenință sufletul cu ruinare: lumea, iadul, patimile, simțurile răsvrătite, toate ne trag spre păcat și spre moartea veșnică. »Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?« strigă apostolul (Romani 7, 24). O, de ce bucurie va fi cuprins sufletul când va auzi zicându-i-se: »Vino din Liban, mireasa mea, vino dela peșterile leilor! (Cântarea cântărilor 4, 8). Vino mireasă, ieși din valea lacrimilor și din gropile leilor cari cearcă să-te înghită și să te despoaie de darul mântuirii«.

Pentru aceea sf. Pavel dorind să moară zicea: »Că mie a veștii este Hristos, și a muri dobândă« (Filip. 1, 21). El socotea moartea de un bun foarte mare, ce-l va putea câștiga, când îl va duce moartea la viața veșnică.

Dar precum năerul nu poate zice despre sine, că e mântuit, înainte de-a ajunge în port și de-a fi scăpat de furtună: chiar așa nu se poate numi deplin

fericit un suflet, decât atunci când iasă din viața aceasta fiind în dragostea și iertarea lui Dumnezeu.

Dacă se bucură năerul, că după multe pericole în curând

va ajunge la port, cu cât trebuie să se bucure mai mult un suflet care a trăit o viață cu Domnul și a ieșit din lumea aceasta trecând în brațele Lui.

(Sf. Ciprian).

Puneți nădejdea și credința numai în D-zeu!

Doamne, cine este nădejdea mea în viața aceasta și mângăierea cea mai mare, din toate câte văd sub soare? Oare nu ești Tu, Doamne, Dumnezeu meu, a cărui milă este nemăsurată? Când m'am simțit bine fără Tine și când mi-a fost rău cu Tine.

Vreau mai bine să fiu sărac cu Tine, decât bogat fără Tine. Îmi place mai mult să călătoresc cu Tine pe pământ, decât să dobândesc cerul fără Tine. Unde ești Tu, acolo e cerul; iar unde nu ești, acolo e moartea și iadul... Tu ești dorirea mea: deaceia departe de Tine, nu pot decât să plâng, să suspin și să mă rog. Numai în Tine mă pot încrede, numai dela Tine aștept ajutor în necazuri, o, Dumnezeu meu! Tu ești nădejdea mea, încrederea și mângăietorul vieții mele.

Toți umblă după folosul lor; numai Tu cauți să mă mântuești să mă desăvârșești și să întocmești totul pentru binele meu.

Chiar dacă mă lași pradă la tot felul de ispite și necazuri, tot spre folosul meu faci aceasta, căci astfel obișnuiești să pui la încercare pe iubiții Tăi. Deaceia și în ispite trebuie să Te iubesc și să Te laud ca și când mai îi umplut de mângăieri.

Așadar, Tu, Doamne, Dumnezeu meu, ești nădejdea și

sprijinitorul meu; la Tine alerg în necazuri și în strâmtorări, căci în afară de Tine, găsesc numai slăbiciune și nestatornicie. Nici un prieten nu mă poate ajuta, nici un ocrotitor nu mă poate sprijini nici un înțelept nu-mi dă un sfat folositor, nici un cuvânt nu mă mângăie, nici o comoară nu mă ușurează, în nici un loc nu găsesc scăpare, dacă Tu nu Te înduri să mă sprijinești, să mă ajuți, să mă întărești, să mă mângăi, să mă înveți, să mă iei sub scutul Tău.

Ochii mei îi ridic către Tine; Ție mă încredințez Dumnezeu meu, Părinte al îndurărilor. Sfințește-mi și binecuvîntează-mi sufletul, cu cereasca Ta binecuvântare, ca să-Ți fie locaș sfânt, scaun de mărire vecinică, și în acest templu în, care altădată nu Te înduram să întri, acum să nu fii supărat de nimic.

Păzește-mă, Doamne, în bunătatea Ta și după mulțimea îndurărilor Tale; ascultă rugăciunea robului Tău alungat dela fața Ta, în întunerecul și umbra morții.

Apără și păzește sufletul sărmanei Tale slugi, în mijlocul primejdiilor acestei vieți trecătoare; harul Tău să mă însoțească și să-mi arate drumul păcii, în țara lumii vecinice. Amin.

(Luată din cartea: »Urmând pe Domnul«).

Către sfânta Fecioară.

*Maică fericită, suflet îndurat,
Lasă-ți raza sfântă-a ochiului curat
Să ne îndrepteze drumul spre lumină,
Căci fără putere înotăm în tină,
Chinuiți de jale și de remușcare,
Așteptând din ceruri bunătatea-ți mare.*

*Maică fericită, suflet îndurat,
Ruga mea spre tine zboară ne'ncetat:
Ocrotește 'n haina albă-a mângăierii
Sufletele prinse 'n ghiarele durerii,
Cu deplin cu soartea noastră împăcați
Să urcăm Calvarul vieții resemnați,
Cum odinioară »Fiul tău iubit«
Blesteme și ură, palme-a suferit,
Și-a urcat Golgota, cu crucea pe spate,
Fentru mântuirea noastră de păcate.*

*Maică fericită, suflet îndurat,
Greu ne strânge lanțul negrului păcat
Și ne întristează viața pe pământ.
Pentru noi te roagă Domnului preasfânt
Să ne depărteze drumul de ispită,
Și din ceruri mila Lui să ne-o trimită,
Ca atunci când somnul morții nedorite
Ne va 'nchide tainic genele-obosite,
Cu-ale sale aripi grele, 'ntunecate,
Sufletele noastre albe și curate,
Cum e primăvara floarea de cais,
Să găsească raiul dreptilor deschis.*

*Maică fericită, suflet îndurat,
Ruga mea spre tine zboară ne'ncetat:
Întărește'n inimi flacăra credinții
Să golim cu toții cupa suferinții,
Până'n clipa morții, fără șovăire,
Ajutor revarsă în nenorocire
Peste lumea noastră plină de păcat,
Maică fericită, suflet îndurat!*

Ion Bătrâna, Voivodeni.

Cruce sfântă părăsită.

Intr'o zi, mergând la o adunare de a Oastei Domnului, într'un sat, la răscrucea unui drum, care ducea la biserică, dăm de-o troiță (cruce) răsturnată jos.

O cruce răsturnată; ce lucru dureros! Mă opresc în loc să-mi fac cruce.

Apropiindu-mă de troița răsturnată, văd că din icoana ei a mai rămas o bucățică; capul Blândului Isus cu coroana de spini. Din ochii Lui dulci, parcă privea la mine întrebător: nu mă cunoști? așa-i că inima trecătorilor și a creștinilor de azi nu mai bate pentru Mine?...

Fiind cam târziu, am plecat cu tovarășul de drum, fratele Oprea, ostaș al Domnului. Pe drum, mergând îngândurat, fratele Oprea începe să cânte:

*Cruce sfântă părăsită,
Lângă margine de drum,
Coperișul tău se strică,
Lângă creștinii de-acum.*

Acest cântec prea frumos îl dăm în numărul de față al Oastei Domnului.

La auzul cântecului mi-aduc aminte de fratele C. Drăghici din Lugoj, care a scris poezia aceasta și zic, către fratele însoțitor: trebuie că și pe la Lugoj este vre-o astfel de cruce pe care a văzut-o cel ce a scris poezia.

Dar ce crezi frățioare, îmi răspunde prietenul, dacă am putea umbla de-alungul drumurilor țării noastre, cred cam

vedea mai multe cruci răsturnate, decât drepte.

Cât de mult ne vorbesc nouă creștinilor crucile acestea! Ele ne-arată în chip grăitor cât e de tare credința din noi. Crucile multe, ridicate de strămoșii noștri, pe lângă drumuri, pe la fântâni ș. a. ne arată câtă dragoste aveau ei față de Mântuitorul Isus. Dacă crucile de-atunci, stricate de ploii, de vânturi mari, n'au mai fost înnoite, înseamnă că în noi nu mai este acel duh de sfințenie creștinească.

Pentru ce-au fost ridicate aceste cruci? Ca omul să nu-și uite pe drum de Isus și să-l cheme, spre a-i fi tovarăș. Cei cari le-au făcut și trecătorii, cari le priveau, pe-atunci nu treceau fără a-și descoperi capul, făcând o cruce, și chemând în ajutor numele Domnului.

Azi, lumea trece cu nepăsare pe lângă Crucea lui Hristos și o lasă să se răstoarne. Nu află în sufletul lor un îndemn, ca să îndrepte crucea, răsturnată.

Acum să spunem și-o vorbă cu îndemn, pentru frații ostași, din satul Valea-Mare, unde am văzut Crucea răsturnată.

Fraților!

Oastea Domnului este armata lui Isus. Grijiiți și îndreptați crucea Lui cea sfântă pe care a suferit chinuri îngrozitoare pentru mântuirea noastră, și o înlocuiți cu alta nouă, mai mare și mai frumoasă.

N. Crețu, inv.-dir. școlar,
Orăștie.

Cruce sfântă părăsită.*

O melodie nouă pentru această mișcătoare poezie.



*Cruce sfântă părăsită,
Lângă margine de drum,
Coperișul tău se strică,
Lângă creștinii de-acum.* } bis

*Oamenii nu-și mai ridică
Pălăria 'n dreptul tău;
Să se 'nchine și să zică:
Doamne feri-ne de rău.* } bis

*Nimeni nu mai vine doară,
Să te 'ndrepte iar frumos,
Bate vântul, te doboară,
Cu icoana lui Hristos.* } bis

*Dar credința mea îmi spune
Că mult nu va dăinui,
Și'n lume, ca prin minune
Crucea iar va birui.* } bis

*) Această minunată poezie, frații ostași dela Săsciori—Alba, au pus-o pe melodie de svetilă (pe melodia aceasta am dat-o și noi la foaie). Acum, preaiubitul nostru luptător al Oastei, învățătorul-director școlar, N. Crețu, din Orăștie, a făcut pentru poezia aceasta o melodie (o cântare) nouă, care se potrivește mai bine cu poezia și e și mai ușoară de învățat și de cântat.

Ostașii Domnului să învețe și această duiosă cântare.

„Și a plâns Petru cu amar“ (Matei 26, 75)...

În revista »Fântâna Darurilor«, numărul din urmă, preaiubitul nostru frate și îndrumător al Oastei, I. Gr. Opreșan, scrie un rând de minunate învățături, despre figurile marilor apostoli ai Domnului Isus Hristos. Vorbind despre apostolul Simon-Petru, spune între altele și următoarele:

Somnul cel greu din Ghetsmani, cele trei lepădări din curtea Marelui Preot sunt pre-

semnele nașterii din nou. Fără acestea n'am fi avut documentul pocăinței, ca izvor de mântuire. »Și a eșit afară și a plâns cu amar«. (Mat. 26, 75).

O, lacrimile acestea ale lui Petru au alcătuit ploaia lui duhovnicească și apostolică! În hrisovul pecetluit cu aceste lacrimi amare Biserica noastră găsește răspunsul definitiv ce trebuie dat tuturor celor ce decretează că numai prin credință se mântuește omul.

Iată credința lui Petru a fost pusă ca fundament etern al Bisericii de însuși Hristos. Și totuși, după ce a mărturisit de trei ori (Luca 9, 20; Matei 14, 33; Ioan 6, 69), această credință pe care se sprijină piloții cerului, a adormit în ceasul cel greu, s'a lepădat în momentele când lumea a părăsit pe Mântuitorul, *ca să plângă*, ca să ne arate, că far' de roua

lacrimilor cerul nu se răsfrânge strălucitor în noi.

Pentru mântuire, pe lângă credința cea bună, trebuia neapărat lacrima cea amară. Petru e mare tocmai în slăbiciunea aceasta. Ca să se adeverească țaria lui Hristos! »Tocmai când sunt slab, atunci sunt tare« zice dumnezeescul Pavel.

I. Gr. Opreșan.

Istorie mare mi cu înțeles mare.

Argus, cel ce avea 100 de ochi și dormia numai cu doi.

O veche legendă din istoria vechilor Greci, spune despre un uriaș cu numele



Argus. Acest Argus avea 100 de ochi, dar nici odată nu dormia decât cu doi ochi; cu ceilalți 98 priveghia neîncetat, după ce avea foarte mulți dușmani.

Mult au cercat dușmanii lui să-l răpună, dar n'au putut căci el stătea mereu de veghe. Atunci zeul Apollo, un mare dușman al lui, făcu un alt plan de răpunere. Săprie de uriaș cu o muzică desmerdătoare și începu să-i cânte cântece de desfătare. Uriașul începu să asculte cu plăcere cântecele și, încetul cu încetul, ochii lui începură să adoarmă. Pe lângă cei doi ochi, se mai închiseră doi, ș'apoi încă doi... până ce, peste câteva săptămâni, Argus dormia cu 98 de ochi și priveghia numai cu 2. Zeul stăruia înainte cu cântecele până ce pe urmă, Argus adormi cu toți ochii. Atunci, zeul scoase sabia și îi tăie capul.

Ce istorie plină de înțeles pentru noi creștinii! Isus Mântuitorul ne-a lăsat, ca un fel de testament, cuvintele: »Priveghia-ți vă zic vouă și iar priveghia-ți« (Marcu 13, 37), căci satana umblă ca un leu căutând pe cine să înghită.

Un creștin adevărat trebuie să fie — așa cum era Argus — plin de ochi sufletești, căci lumea e plină de ispite și de vrăjmași sufletești.

Însă satana lucră din greu ca să fure privegherea noastră cea sufletească (câte din nopțile noastre le petrecem în chefuri și câte în rugăciune și priveghere?). Satan fură privegherea creștinilor ca și zeul cel din legendă: cu cântecul îmbătător al desmerdărilor și desfătărilor lumești.

Vai, pe câți creștini i-a adormit și i-a răpus cu acest cântec îmbătător și pe câți alții e pe cale de a-i răpune!

Să luăm pe sufletul nostru această istorie și noi, ostașii Domnului. Să ne rugăm și să priveghem neîncetat căci satana umblă mai ales după noi să ne adoarmă iarăși cu desfătărilor acestei lumi.

Ferice de cei ce priveghează (Luca 12, 37). Intre aceștia ești tu??

Iarba seitică.

Prin unele țări din Asia cea caldă, crește o iarbă așa numită iarba seitică. Are această

iarbă o însușire deosebită: e atât de dulce încât dacă o pui în gură, nu mai simțești nici foamea, nici setea.

Așa e și mana cea cerească pe care Domnul Dumnezeu o dă spre gustare celor credincioși. Cine a gustat din dulceața aceasta; cine a gustat și a aflat că bun este Domnul (psalm); cine a gustat cuvântul lui Dumnezeu și a aflat că acest cuvânt este »pentru ceriul gurii mai dulce decât mierea« (psalm) — acela nu mai simte foamea și setea după desfătărilor și gusturile cele lumești.

Alexandru Machedon și Arabia.

Despre Alexandru Machedon se spune că a descoperit Arabia într'un chip ciudat. Plecase marele viteaz cu oștirea, pe apă, spre răsărit, pentru a cuceri țări nouă și popoare nouă. Săptămâni de zile înaintară în largul mării, fără însă să de-a de pământ. Un fel de descurajare îi cuprinsese. Dar în a 28-a zi începu să sufle dinspre răsărit un vânt dulce și plăcut mirositor. Curaj soldați! — strigă atunci Alexandru Machedon. Vântul acesta atât de plăcut mirositor nu poate să vină decât de pe întinsul unei țări bogate și fericite.

Alexandru Machedon avea dreptate. În curând se ivi pământul Arabiei.

Așa suntem și noi în călătoria spre țara cea veșnică. Călătorind în marea acestei vieți trecătoare, un creștin adevărat simte vântul cel dulce ce vine dinspre Patria cea cerească. În viața credincioșilor sunt clipe binecuvântate când suflă vântul cel dulce, vântul cel sfânt al Patriei cerești. Dar sunt și clipe când, bântuiți de viforul ispitelor și necazurilor acestei vieți, începem să disperăm. Atunci, din depărtările veșniciei ne vine vântul cel mângâietor, vântul cel întăritor care ne spune că n'avem casă stătătoare aici pe pământ, ci ne așteaptă dincolo țara cea dulce unde »pomii înfloresc de 12 ori pe an« și unde nu mai este nici durere, nici suferință, nici întristare, ci bucurie și viață fără de sfârșit.

(Va urma).

Din viețile sfinților.

Viața sfântului împărat Constantin, și a sfintei Elena mama sa.

Împăratul Constantin, a luat stăpânirea împărăției după moartea tatălui său, cu învoirea a toată oastea; pentru că de toți era iubit, ca o odraslă eșită dintr-o rădăcină bună.

Maxentie împăratul Romei însă nu voia să recunoască ca împărat pe Constantin; voind ca singur să rămâie împărat a tot pământul și al țărilor de sub stăpânirea Romei, prigoinind și nimicind pe creștini.

Deci, Constantin auzind că tiranul Maxentie adună oaste multă în contra lui, a pornit împotriva-i cu războiu.

Și văzând Constantin că de partea lui Maxentie era mare puterea cea diavolească, a început a se ruga adevăratului Dumnezeu, care stăpânește cerul și pământul, pe care neamul creștinesc îl cinstește, ca să-i dea chip de biruință asupra tiranului. Deci, cu osârdie rugându-se, i s'a arătat întru amiază chipul Crucii Domnului, închipuit cu stele strălucitoare, mai mult decât soarele, și deasupra acelu chip următoarea scrisoare: »*În acest semn vei birui*«. Aceasta o vedeau toți ostașii, — și se minunau, iar cei mai mulți dintre dânșii au început a se teme, de oarece la păgâni, chipul crucii era semn de rea norocire și de moarte; fiindcă tâlharii și făcătorii de rele se pedepsiau cu răstignirea pe cruce. Deci, ostașii se temeau toți ca nu cumva războiul lor să fie rău norocit; iar împăratul Constantin, era întru nepricepere mare. Noaptea pe când el dormea, i s'a arătat singur Domnul Hristos, și iarăși i-a arătat semnul cinstitei cruci, cel ce i se arătase, și i-a zis: »Să faci asemănarea acestui semn și să poruncești ca să-l poarte înaintea oștilor, și vei birui nu numai pe Maxentie ci și pe toți vrăjmașii tăi«. Sculându-se împăratul, a spus boierilor săi acea vedenie a sa, și chemând meșteri iscusii, le-a poruncit ca să facă cinstita cruce, după chipul semnelui ce i se arătase, de aur, de mărgăritar și de pietre scumpe. El a mai poruncit ca toată oastea sa, să închipuiască semnul sfintei cruci pe toate armele, pe steaguri, pe coifuri și pe paveze. Păgânul Maxentie cu multă îndrăzneală și-a scos oastea și a tăbărit împotriva marelui Constantin; iar Constantin a poruncit ca să se poarte cinstita cruce înaintea cetelor ostașilor săi. Deci, după o luptă înverșunată, Maxentie a fost biruit cu puterea cinstitei cruci.

După aceea marele Constantin a intrat în cetate întâmpinat de tot poporul cu mare bucurie și cinste; iar el înalță mare mulțumire lui Dumnezeu, celui ce i-a dat biruință asupra tiranului cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei cruci. Despre pomenirea acelei prea slăvite biruințe, a pus o cruce în mijlocul cetății,

pe un stâlp înalt de piatră, și a scris pe dânsa: »Prin acest semn mântuitor, cetatea aceasta s'a eliberat de sub jugul tiranului«.

De aceea, împăratul Constantin cunoscând puterea lui Hristos, cel ce s'a restignit pe cruce, a crezut în Hristos adevăratul Dumnezeu, și s'a botezat împreună cu maică-sa Elena, cea vrednică de laudă.

În acea vreme necredinciosul Arie, turburând cu eresul său (învățătură greșită) Biserica lui Hristos, acest binecredincios împărat a voit cu dinadinsul să cerce cele pentru sfânta credință. Deci, a poruncit să se țină în Nicheia soborul cel mare a toată lumea, unde s'au adunat 318 sfinți părinți, cari au alcătuit credincioasele dogme ale sfintei credințe; iar pe Arie și eresul lui l-au blestemat. Acest sobor care s'a ținut în Nicheia a fost întâiul sobor a toată lumea.

Apoi împăratul Constantin a trimis pe fericită maica sa Elena la Ierusalim cu multă avere, ca pe una ce era prea iubitoare de Dumnezeu, pentru căutarea cinstitei și de viață făcătoarei Crucii a Domnului. Ea ducându-se la Ierusalim, a văzut acele sfinte locuri, le-a curățit de spurcăciunile idolești și a scos la lumină cinstitele moaște ale mai multor sfinți. Pe acea vreme era patriarh în Ierusalim Macarie, care a întâmpinat pe împărăteasă cu cinstea cuviincioasă. Iar fericita împărăteasă Elena, vrând să caute Crucea Domnului cea făcătoare de viață, care era ascunsă de Jidovi, i-a chemat pe toți și-i întreba, ca să-i arate locul unde este ascunsă cinstita Cruce a Domnului.

Pe locul acela zidise un împărat păgân o capelă idolească. Împărăteasa Elena a poruncit să dărâme capîștea; iar zidul și pietrele să le risipească. Fericitul patriarh Macarie rugându-se, a eșit în locul acela, un miros de bună mireasmă, și îndată s'a arătat spre răsărit, Mormântul și locul căpătâni; iar aproape de ele au aflat îngropate trei cruci și împreună cu ele au aflat și cinstitele piroane. Nepricepând nimeni, care ar fi fost crucea Domnului nostru Isus Hristos, s'a întâmplat într'aceia vreme, că duceau un mort la îngropare; atunci patriarhul Macarie a poruncit celor ce-l duceau să stea, și a pus una câte una crucile pe cel mort, iar când a pus Crucea lui Hristos, îndată a înviat mortul, și s'a sculat viu cu puterea dumnezeieștii Crucii a Domnului. Iar împărăteasa luând cu bucurie cinstita Cruce, i s'a închinat ei și a sărutat-o, asemenea și toată suita împărătească care era cu ea. Iar cei cari nu puteau să vadă și să sărute sfânta Cruce în acea vreme, de înghesuală, aceea au cerut ca măcar s'o vadă de departe.

Atunci Macarie patriarhul Ierusalimului, stând la un loc mai înalt, a arătat poporului cinstita cruce; iar el strigă: »Doamne miluește«. De atunci s'a început a se prăznuși înălțarea cinstitei Crucii. Împărăteasa Elena a luat cu sine o parte din acest Lemn cinstit, asemenea și sfintele piroane; iar pe cealaltă parte puindu-o într'o raclă de argint, a dat-o patriarhului Macarie.

Sfânta împărăteasă Elena a poruncit, ca în Ierusalim pe sfintele locuri să se zidească biserici. Mai întâiu a poruncit să se zidească biserica Învierii Domnului nostru Isus Hristos, lângă sfântul mormânt acolo unde s'a găsit cinstita cruce. A mai poruncit să se zidească o biserică și în Ghetsimani, unde este mormântul prea sfintei Născătoare de Dumnezeu, — a cinstitei ei Adormiri. Apoi după ce a zidit și alte optsprezece biserici, înfrumusețându-le cu toate podoabele și dăruindu-le cu îndestulate averi, a

venit la Constantinopol, aducând o parte din lemnul sfintei cruci cea de viață făcătoare, și sfintele piroane cu care a fost pironit trupul lui Hristos. Apoi nu după multă vreme s'a mutat la Dumnezeu, bine plăcându-i lui, și a fost îngropată cu cinste.

Iar marele împărat Constantin, după moartea maicei sale sfânta Elena, a plecat la războiu împotriva Perșilor unde s'a îmbolnăvit și nu peste multă vreme și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Hristos Dumnezeu, ceresul împărat. După aceasta a fost adus în Constantinopol, unde s'a îngropat cu slavă în biserica sfinților Apostoli.

Iar acum viețuește în viața cea fără de sfârșit, în vecinica împărăție a lui Hristos Dumnezeu nostru, căruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, se cuvine cinste, slavă și închinăciune în vecii vecilor. Amin.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Salonta (j. Bihor).

Oastea Domnului din Salonta, potrivit învățaturii Mântuitorului de a ajuta pe cei lipsiți, a căutat ca să îndeplinească întru câtva această învățătură a Mântuitorului.

Pentru a îndulci de praznicul Sfintei Învieri pe cei lipsiți, au făcut o colectă, între dânși colectând, bani, alimente, făină etc., așa că au putut împărți celor lipsiți 162 kg. pâine, 15 kgr. slănină și 80 ouă roșii.

Au fost împărțiți din acest mic ajutor vre-o 122 suflete.

Împărțirea s'a făcut în Vinerea patimilor după eșirea dela Vecernie de către Părintele Liviu Lărgean, conducătorul Oastei, care a împărțit dela sine 29 colaci între cei lipsiți.

Fapta fraților ostași din Salonta este vrednică de a fi urmată, fiindcă numai urmând întru toate învățăturile Mântuitorului ne vom putea numi cu adevărat ostași ai Lui.

Din Comlăuș (j. Arad).

Un frumos praznic sufletec au avut credincioșii din comuna noastră în Dumineca din 3 Maiu a. c. Noi ostașii Domnului ca de obicei ne adunăm în fiecare Duminecă după amiază, la școală, unde ne petrecem timpul în rugăciuni și cântări, laudând pe Dumnezeu, și mulțumindu-i pentru bunătatea lui.

Și așa s'a scurs timpul încetul cu încetul, când în Dumineca sus amintită după terminarea sf. Vecernii ne-am îndreptat spre școală și când să începem cu rugăciunea »Împărăte Ceresc«, intră și ne face o fericită surpriză părintele Ioan Stana.

După terminarea rugăciunii părintele i-a cuvântul cu o minunată predică despre »Insem-

nătatea Oastei Domnului și felul cum trebuie să se poarte un ostaș spre a se putea numi ostaș adevărat«. Lume multă a fost adunată, încât o sală mare a devenit neîncăpătoare. A fost o predică atât de frumoasă încât a înmuiat toate inimile credincioșilor, și nu am văzut nici unul fără lacrimi în ochi, adânc fiind mișcați. După ce cucernicul părinte a terminat vorbirea, am îngenunchiat cu toții, rugându-ne ferbinte și am încheiat cu cântarea bisericăscă »Dumnezeu e Domnul«. Părintele ne-a binecuvântat și a plecat mulțumit. Adânc mișcat și dânsul ne-a zis că are să ne cerceteze cât mai des. În sfârșit am plecat cu toții mai mulțumiți sufletește ca întotdeauna.

În Oaste au mai intrat:

Din Lăcămași (jud. Hunedoara): Medrea Teofil, Medrea Carolina, Medrea Maria, Veronica Ister, Galenia Ciosu și Maria Ister.

Din Săucești (jud. Bacău): Costică I. Mihalachi și soția Agripina.

Din Marpod (j. Sibiu): Dotcoș Miron. — Din Mărășeni (j. Vaslui): Vasile Simon.

Din Sauca (j. Romanați): Vasile P. Țuțoi și soția Stefana și fiii: Virginia și Florian.

Din Gliuara (j. Hotin): Manolache Simion, cântăreț.

Din Drăgănești (j. Tecuci): Ioan I. Constandeaf zis Georgiu, Zaharie Sârbu.

Din Lugoj: Cornelia Petroviciu.

Din Bistra (jud. Turda): Leșu Ioan, Andrișel Petru, Danciu Pascu.

Din Sohodol-Vârșii (jud. Alba): Elena Pavân.

Din Deva (j. Huned.): Oprișa Văduva, Lina Maer, Aron Bartoș, Sofica Blaj, Filimon Andronic, Vilman Catița și Nicolae Vieru.

Din Boboc (j. Buzău): C-tin M. Drăghiciu și soția Ileana și fii: Sanda, Caloian, Filofteia, și Elisabeta.

Din Gladna-Montană (j. Severin): Maria Muntean, Miloș Iulia, Ioan Ișgerian, elev.